

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce K. K.**, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2002, č. j. xxx,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2002, č. j. xx, Česká správa sociálního zabezpečení (žalovaná) zamítla žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, kterou žalobce uplatnil jako účastník národního boje za svobodu (československý partyzán). Toto rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce prokázal splnění podmínek uvedených v § 1 odst. 1, 3 zákona č. 261/2001 Sb. pouze za dobu od 18. 12. 1944 do 11. 2. 1945, tj. za 1 měsíc, a že nárok na jednorázovou peněžní částku je v případě československého partyzána podmíněn splněním těchto podmínek alespoň po dobu dvou měsíců.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím žalované (v souladu s tehdy účinnou právní úpravou) včas opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze. V něm uvedl, že pomoc partyzánům poskytoval již v listopadu 1944, za což však nedostal žádný doklad. Uvádí, že tuto skutečnost by bylo možné doložit jen svědecky, ale v úvahu připadající svědci jsou již buď po smrti nebo žijí na Slovensku, takže je pro něj nemožné je kontaktovat.

Žalovaná opravný prostředek spolu se svým vyjádřením předložila Vrchnímu soudu v Praze. Žalovaná v něm setrvala na důvodech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí v zamítavém výroku potvrdil. Poukázala na to, že podle § 5 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. je nárok na jednorázovou peněžní částku podmíněn tím, že žadatel byl účastníkem národního boje za osvobození jako československý partyzán alespoň po dobu dvou měsíců. Žalobce se však jako československý partyzán zúčastnil národního boje za osvobození po dobu kratší dvou měsíců, která tak nezakládá nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla z Vrchního soudu v Praze podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, v nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. V předmětné věci bylo přede dnem 1. 1. 2003 zahájeno řízení u Vrchního soudu v Praze a byla dána věcná příslušnost tohoto soudu, neboť obsahem žaloby byl návrh na přezkoumání rozhodnutí vydaného podle zákona č. 261/2001 Sb. Jde-li o věci správního soudnictví, pak podle § 129 odst. 2 s. ř. s. řízení o opravných prostředcích, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (tedy podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu).

Nejvyšší správní soud proto podaný opravný prostředek posoudil jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, o čemž žalobce vyrozuměl a vyzval ho, aby označil důkazy k prokázání žalobních bodů a současně jej vyrozuměl o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání. Stejné vyrozumění bylo doručeno i žalované. Žalobce se k uvedené výzvě nevyjádřil, proto je třeba mít podle § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že s takovým postupem souhlasí. Výslovný souhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání vyjádřila ve svém přípisu ze dne 6. 3. 2003 žalovaná. Žádný z účastníků rovněž nevznesl námitku podjatosti senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že jsou dány podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí po věcné stránce z důvodů uplatněných žalobcem a v rozsahu jím vymezeném.

Ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. zakládá nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky pro občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje. Ustanovení § 1 odst. 1 bod 1 písm. d) zákona č. 255/1946 Sb. se vztahuje na československé partyzány ve smyslu zákona č. 34/1946 Sb., jímž se vymezuje pojem „československý partyzán“. Z § 5 odst. 3 zákona

č. 261/2001 Sb. dále vyplývá, že doba účasti v národním boji za osvobození v případě československého partyzána musela trvat alespoň dva měsíce. Přitom se počítají jen celé, nikoli započaté, a to běžné, nikoli kalendářní měsíce.

Po skutkové stránce na základě spisového materiálu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., kterou žalovaná obdržela dne 7. 9. 2001. Žalobce uplatnil nárok jako účastník národního boje za osvobození (československý partyzán). Účast v národním boji za osvobození doložil osvědčením Federálního ministerstva národní obrany podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. ze dne 25. 11. 1976 za dobu od 18. 12. 1944 do 11. 2. 1945. Své přijetí do partyzánské jednotky také prokazuje prohlášením pplk. O. L. ze dne 7. 9. 1945. Ohledně ukončení své činnosti sice Okresní výbor Českého svazu bojovníků za svobodu ve svém přípise ze dne 4. 9. 2001 uvádí, že žalobce je evidován jako člen I. parašutistické brigády Baňská Bystrica do 29. 2. 1945, avšak žalobce sám v nedatovaném přípise, který byl doručen žalované dne 6. 2. 2002, uvádí, že jeho činnost skončila 14. 2. 1945, kdy byl prezentován v Popradě. I podle výše uvedeného tvrzení žalobce tak jeho doba účasti v národním boji za svobodu jako československého partyzána byla kratší než dva měsíce. Doba pomoci partyzánům před jeho přijetím do partyzánské jednotky, které se v žalobě žalobce dovolává, je z tohoto hlediska irelevantní, neboť podle § 4 zákona č. 34/1946 Sb. počíná služba v partyzánské jednotce dnem přijetí (vtělení, zařazení) do této jednotky. Z těchto důvodů proto soud dospěl k závěru, že žalobci nárok na přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. za jeho účast v národním boji za osvobození jako československého partyzána v době od 18. 12. 1944 do 11. 2. 1945, resp. do 14. 2. 1945 nenáleží a že žalovaná rozhodla správně, pokud jeho žádost jako nedůvodnou zamítla. Nejvyšší správní soud proto podle § 78 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaná měla ve věci plný úspěch, takže by měla právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), protože však náhradu nákladů nepožadovala, bylo rozhodnuto, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu